

**Consiliul Superior al Magistraturii
Institutul National al Magistraturii**

**Concurs de promovare în funcții de execuție a judecătorilor
15 decembrie 2019**

**PROCES VERBAL
de motivare a contestațiilor la barem pentru disciplina
Drept procesual civil
23 decembrie 2019**

Întocmit de Comisia de soluționare a contestațiilor – Drept procesual civil, cu privire la contestațiile la baremul de notare și evaluare, formulate de candidații menționați în Anexa atașată la prezentul, în temeiul art. 20 alin. 4 din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor, referitoare la baremul stabilit la materia: Drept procesual civil.

Pentru concursul de promovare la Curte de Apel au formulat contestații 43 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate 30 de contestații:

21 G1 (29 G2, 36 G3, 34 G4), contestată de 6 candidați.
22 G1 (27 G2, 28 G3, 28 G4), contestată de 5 candidați.
23 G1 (35 G2, 39 G3, 37 G4), contestată de 2 candidați.
25 G1 (26 G2, 27 G3, 38 G4), contestată de un candidat.
26 G1 (40 G2, 26 G3, 26 G4), contestată de un candidat.
28 G1 (23 G2, 35 G3, 40 G4), contestată de 2 candidați.
29 G1 (33 G2, 37 G3, 36 G4), contestată de 2 candidați.
31 G1 (24 G2, 34 G3, 39 G4), contestată de 2 candidați.
32 G1 (22 G2, 40 G3, 25 G4), contestată de 2 candidați.
34 G1 (32 G2, 33 G3, 29 G4), contestată de un candidat.
36 G1 (36 G2, 31 G3, 22 G4), contestată de un candidat.
38 G1 (34 G2, 30 G3, 21 G4), contestată de 2 candidați.
40 G1 (38 G2, 23 G3, 33 G4), contestată de 3 candidați.

La Proba Practică au fost formulate 32 de contestații:

46 G1 (48 G2, 49 G3, 46 G4), contestată de 16 candidați.
47 G1 (46 G2, 47 G3, 50 G4), contestată de un candidat.
48 G1 (47 G2, 50 G3, 48 G4), contestată de 14 candidați.
50 G1 (49 G2, 46 G3, 47 G4), contestată de un candidat.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 6 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate 7 de contestații:

28 G1 (32 G2, 32 G3, 21 G4), contestată de 5 candidați.

29 G1 (37 G2, 27 G3, 29 G4), contestată de un candidat.

30 G1 (36 G2, 33 G3, 40 G4), contestată de un candidat.

La Proba Practică s-a formulat o contestație:

49 G1 (47 G2, 46 G3, 50 G4), contestată de un candidat.

Comisia de contestații a decis respingerea contestațiilor ca neîntemeiate, luând totodată act că unul dintre contestatori a renunțat la contestația formulată, în considerarea următoarelor argumente:

La proba teoretică au fost formulate 30 de contestații:

21 G1 (29 G2, 36 G3, 34 G4), contestată de 6 candidați.

Candidații au contestat răspunsul C din barem, susținând fie că răspunsul B este cel corect, fie că ar trebui punctate ambele răspunsuri, fie susținându-se anularea întrebării în considerarea faptului că întrebarea, din perspectiva răspunsului considerat a fi corect, nu este în concordanță cu tematica și bibliografia concursului.

În cadrul contestațiilor formulate s-a arătat că atât timp cât minorul nu a fost legal citat, prin reprezentant la domiciliul acestuia, exercitarea dreptului de dispoziție a fost încălcată, astfel încât răspunsul corect era răspunsul B. Același candidat a contestat și varianta de răspuns C (care în barem figura ca fiind cea corectă) arătând că nu a fost încălcat dreptul de dispoziție al reclamantului cât timp acesta nu a pretins cheltuielile de judecată, care nu se acordă potrivit art. 452 C.Proc.Civ. dacă nu sunt cerute.

Într-o altă contestație s-a susținut, pe lângă faptul că nelegala citare a minorului reprezintă o încălcare a drepturilor acestuia, că despre un minor de 13 ani nu se poate spune că are drept de dispoziție, întrucât acesta nu are capacitate de exercițiu, iar dacă instanța îi dă cheltuieli de judecată, chiar dacă nu le-a cerut, acest lucru este conform principiului respectării interesului superior al copilului. Un alt candidat a arătat că într-un proces orice măsură trebuie luată în condițiile în care procedura de citare este legal îndeplinită.

Un alt candidat a susținut că răspunsul C din barem este greșit deoarece s-a încălcat principiul disponibilității, iar nu dreptul de dispoziție al reclamantului.

Alți candidați au susținut că întrebarea, din perspectiva răspunsului considerat a fi corect, nu este în concordanță cu tematica și bibliografia concursului, fiind încălcate dispozițiile art. 13 pct. 1 lit. a din Regulamentul aprobat prin Hotărârea CSM 1348/2019. A susținut că întrebarea și răspunsul considerat corect implică un specific al litigiilor privind cauzele cu minori și de dreptul familiei, care depășește prevederile Codului de procedură civilă. Candidatul consideră suplimentar că răspunsul C nu este corect deoarece ipoteza propusă putea eventual să privească un "plus petita"

sau încălcarea principiului disponibilității, dar nu poate avea vreo legătură cu dreptul de dispoziție al minorului.

Pentru această întrebare a existat și o contestație nemotivată.

Comisia a apreciat contestațiile formulate ca fiind neîntemeiate, întrucât:

Nelegalitatea procedurii de citare nu este un aspect de natură a vătămă însuși dreptul de dispoziție, ci alte aspecte ale procesului civil, cum ar fi dreptul la apărare, astfel încât răspunsul B nu putea fi apreciat ca fiind corect. Deși se încalcă alte drepturi procesuale, nu se încalcă în sine dreptul de dispoziție (a cărui încălcare poate decurge doar din nesocotirea manifestării de voință a părții cu privire la cadrul procesual și continuarea procesului). Dreptul de dispoziție, în sensul art. 9 C.Proc.Civ. include pe lângă dreptul de a porni și înceta procesul, dreptul de a determina cadrul procesual, din perspectiva părților și, în special, din perspectiva obiectului acestuia. Or, pretinderea cheltuielilor de judecată constituie obiect, chiar dacă nu principal, al procesului, astfel că depășirea acestui obiect, prin acordarea cheltuielilor de judecată nesolicitate, reprezintă o încălcarea a dreptului de dispoziție, ceea ce validează răspunsul C al întrebării.

Referitor la dreptul de dispoziție al persoanei care nu are capacitate de exercițiu, acesta nu este limitat sub aspectul existenței acestui drept în situația minorilor, ci numai exercitarea sa se realizează în condiții speciale, respectiv în condițiile art. 81 C.Proc.Civ.

În ceea ce privește distincția dintre principiul disponibilității și dreptul de dispoziție făcută de unul dintre candidați, aceasta nu poate constitui un motiv de admitere a contestației deoarece distincția este falsă, principiul disponibilității fiind unul dintre fundamentele o idee dreptului procesual care are ca obiect însuși dreptul de dispoziție.

Comisia a constatat că întrebarea și răspunsurile ce trebuiau a fi analizate ca fiind corecte sau nu respectă atât tematica, cât și bibliografia examenului, dispozițiile referitoare la reprezentare, dreptul de dispoziție, modalitatea de citare a minorului regăsindu-se integral în Codul de procedură civilă, nefiind reglementări specifice în materie de procese cu minori și de familie, ci fiind general aplicabile cauzelor civile în care este implicat un minor.

22 G1 (27 G2, 28 G3, 28 G4), contestata de 5 candidați.

Majoritatea candidaților au susținut că niciunul dintre răspunsurile propuse în barem nu sunt suficient de clare, contravenind dispozițiilor art. 13 alin. 1 lit. f din Regulamentul examenului.

De asemenea s-a solicitat să se considere corect răspunsul B.

Mai mulți candidați au arătat că, potrivit art. 39 alin. 2 C.Proc.Civ., nu există o obligație a instanței de a introduce în cauză terțul, ci numai o posibilitate, o facultate, așa încât menționarea în cadrul răspunsului considerat corect în barem a faptului că instanța va introduce terțul din oficiu în proces este greșită. S-a arătat că este corect răspunsul B întrucât acesta este mult mai apropiat de prevederile art. 39 C.Proc.Civ. respectând dreptul de dispoziție al reclamantului.

Comisia constată că dispozițiile art. 39 alin. 2 C.Proc.Civ. prevăd obligația instanței de a introduce din oficiu terțul în litigiu (în măsura în care acesta nu solicită el însuși introducerea sa și în măsura în care nu se solicită acest lucru de părți). Dispozițiile menționate nu prevăd o simplă posibilitate, ci chiar obligația instanței de a introduce terțul în proces (obligație aflată în acord cu dispozițiile art. 78 alin. 1 C.Proc.Civ.), chiar dacă în etapa ulterioară, instanța poate decide după împrejurări și ținând seama și de poziția celorlalte părți, dacă acesta rămâne sau este scos din proces. Interpretarea gramaticală a sintagmei "poate să fie introdus" se referă la cele două variante ale textului legal în care terțul poate fi introdus în cauză (la cerere sau din oficiu), iar nu la faptul că introducerea din oficiu a terțului ar reprezenta numai o posibilitate, o facultate.

Răspunsul B nu este corect deoarece în ipoteza propusă suspendarea de drept este împiedicată, potrivit art. 412 alin. 1 pct. 1 C.Proc.Civ., numai de solicitarea părții interesate de introducere în cauză a moștenitorilor pârâtului decedat, iar nu a terților dobânditori de drepturi cu titlu particular.

Comisia a constatat că răspunsul este formulat corespunzător dispozițiilor art. 13 alin. 1 lit. f din Regulament, chiar dacă formularea nu este identică cu cea din Cod, aceasta nu este defectuoasă, iar răspunsul corect rezultă din dispozițiile art. 39 alin. 2 C.Proc.Civ.

23 G1 (35 G2, 39 G3, 37 G4), contestata de 2 candidați.

Unul dintre candidați nu a motivat în niciun fel contestația formulată, iar celălalt candidat a solicitat anularea întrebării deoarece, din perspectiva răspunsului considerat ca fiind corect, întrebarea nu este în concordanță cu tematica și bibliografia aprobate pentru examen, nefiind respectată cerința prevăzută la art. 13 pct. 1 lit. a din Regulament. A arătat că răspunsul la chestiunea litigioasă nu se regăsește în Codul de procedură civilă și nici în celelalte acte normative indicate în tematica și bibliografia concursului, ci în dispozițiile art. 1247 alin. 2 din Legea nr. 287/2009 privind Codul Civil. A mai arătat că varianta B considerată corectă este greșită deoarece invocarea nulității absolute a actului juridic a cărui executare este solicitată de reclamant nu este o apărare de fond care să poată fi invocată prin întâmpinare, ci o pretenție proprie ce se poate invoca numai printr-o cerere reconvențională.

Comisia constată că răspunsul corect al întrebării, fără a fi necesară recurgerea la dispozițiile Codului Civil, rezultă din dispozițiile Codului de procedură civilă, respectiv art. 205 și 31 C.Proc.Civ., potrivit cărora apărările sunt fie apărări de fond, fie apărări de procedură, astfel încât candidații ce au răspuns întrebărilor specifice materiei dreptului procesual civil puteau și trebuiau să facă distincția dintre apărările de fond și celelalte mijloace de apărare cum ar fi: apărări de procedură, excepții de fond sau de procedură, incidente procesuale, etc. Prin urmare, nu se poate susține că întrebarea și răspunsurile depășesc tematica și bibliografia pentru concursul de drept procesual civil.

Contrar susținerii candidatului, răspunsul B este cel corect deoarece nulitatea absolută, fiind invocată pe cale de apărare (iar nu printr-o pretenție proprie pe cale reconvențională, care prin admitere ar conduce la constatarea nulității), poate conduce numai la respingerea pretențiilor reclamantului (fără constatarea nulității absolute, însă cu reținerea acesteia ca argument al netemeinicii pretențiilor reclamantului).

25 G1 (26 G2, 27 G3, 38 G4), contestata de un candidat.

Întrebarea 38/G4 a fost contestată nemotivat, astfel încât contestația a fost respinsă.

26 G1 (40 G2, 26 G3, 26 G4), contestata de un candidat.

Întrebarea 40/G2 a făcut obiectul unei contestații prin care s-a susținut că este corect și răspunsul de la litera A.

Candidatul a susținut că atât cererea principală, cât și cererea de intervenție voluntară principală sunt supuse aceleiași taxe judiciare de timbru, potrivit art. 34 alin. 3 din OUG 80/2013.

Comisia constată că, din dispozițiile legale invocate chiar de candidat, rezultă că cele două cereri se supun acelorași reguli de timbraj, însă acest lucru nu este echivalent cu "aceeași" taxă, ci numai cu faptul că cererea de intervenție principală se taxează după regulile aplicabile obiectului acesteia, dacă ar fi fost exercitată pe cale principală. Nu semnifică egalitatea taxei de timbru a cererii de intervenție principală cu cea stabilită pentru cererea de chemare în judecată.

28 G1 (23 G2, 35 G3, 40 G4), contestata de 2 candidați.

Întrebarea 40/G4, respectiv 28/G1 a fost contestată de doi candidați, din care unul nu a motivat contestația formulată.

Celălalt candidat a arătat că este corectă și varianta C deoarece, potrivit art. 469 alin. 2 C.Civ., pentru moștenitorii incapabili termenul va curge din ziua în care se va numi tutorele, curatorul sau administratorul provizoriu, după caz.

Comisia constată că varianta de răspuns C se referă la un pârât pus sub interdicție, iar nu la persoanele menționate de dispozițiile de excepție ale art. 469 alin. 2 C.Proc.Civ. care are în vedere altă ipoteză decât cea din speță, respectiv întreruperea termenului de apel prin moartea părții.

29 G1 (33 G2, 37 G3, 36 G4), contestata de 2 candidați.

Întrebarea nr. 36/G4 a fost contestată de doi candidați, dintre care unul nu a motivat contestația formulată, iar celălalt candidat a renunțat la contestația formulată, situație în care Comisia va respinge contestația nemotivată și va lua act de renunțare la contestație.

31 G1 (24 G2, 34 G3, 39 G4), contestata de 2 candidați.

Întrebarea 39/G4, respectiv 34/G3 a fost contestată de doi candidați, susținându-se că și răspunsul B este corect, precum și faptul că răspunsul A considerat corect în barem nu este corect. S-a susținut că este corect răspunsul B așa cum rezultă din Decizia Curții constituționale nr. 866/2015 unde Curtea a decis: "o decizie prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate profită atât autorilor acesteia, cât și autorilor aceleiași excepții invocate anterior publicării deciziei, dar în alte cauze soluționate definitiv". Curtea a considerat că nu poate fi cenzurat dreptul la revizuire celor cărora li se resping excepțiile ca inadmisibile, un text neputând fi declarat neconstituțional de mai multe ori. S-a menționat că decizia invocată a făcut parte din materia de examen.

S-a susținut că răspunsul A considerat corect în barem nu este corect deoarece nu se poate considera că încălcarea autorității de lucru judecat constituie motiv de revizuire numai în condițiile în care este vorba despre două hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul, așa cum rezultă din răspunsul indicat în barem a fi corect.

Comisia constată că răspunsul B nu este corect pentru că premisa sa nu este aceea a unei hotărâri definitive într-o cauză în care a fost invocată o excepție identică cu cea admisă, astfel încât se constată că prin contestația formulată se adaugă nepermis premisei răspunsului B pentru a se justifica corectitudinea acestuia, răspunsul vizând existența unui litigiu soluționat definitiv, iar nu a unui litigiu soluționat definitiv în care s-a invocat aceeași excepție de neconstituționalitate.

Răspunsul A este corect, deoarece expune premisa hotărârilor definitive pronunțate asupra fondului ori care evocă fondul în mod neexclusiv (fără excluderea nici directă, nici implicită a hotărârilor care nu evocă fondul). Prin urmare și în această situație contestatorul adaugă nepermis premisei răspunsului, pentru a invalida răspunsul corect. De altfel, ipoteza întrebării menționa faptul că revizuirea poate fi cerută "și atunci când" ceea ce implică aceeași neexclusivitate a răspunsului de la litera A.

32 G1 (22 G2, 40 G3, 25 G4), contestata de 2 candidați.

Întrebarea 22/G2, respectiv 32/G1 a fost contestată de doi candidați, susținându-se că este corectă și varianta de răspuns A sau că nu este corectă varianta de răspuns din barem.

S-a arătat în cuprinsul contestațiilor că ar fi corect și răspunsul A în raport de disp. art. 521 alin. 3 C.Proc.Civ.

S-a arătat și faptul că varianta B considerată a fi corectă în barem nu este la adăpost de orice critică, candidatul contestator presupunând că exista posibilitatea ca, în chiar acțiunea în care s-a solicitat ÎCCJ dezlegarea chestiunii de drept, instanța să fi omis să dispună suspendarea și să fi procedat la soluționarea definitivă a cauzei înainte de pronunțarea deciziei în temeiul art. 521 alin. 1 C.Proc.Civ., situație în care ar fi posibilă sancționarea disciplinară a judecătorilor și în care ar deveni incident motivul de revizuire prevăzut de art. 509 alin. 1 pct. 4 C.Proc.Civ.

Sub un prim aspect, tocmai raportat la dispozițiile art. 521 alin. 3 C.Proc.Civ. și la modalitatea de redactare a răspunsului A, Comisia constată că acest răspuns nu este corect deoarece potrivit dispozițiilor legale menționate nu pentru toate instanțele dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, fiind prevăzut faptul că pentru instanța care a solicitat dezlegarea aceasta este obligatorie de la data pronunțării.

În ceea ce privește modalitatea de contestare a răspunsului considerat corect în barem, Comisia constată că în contestație se prezintă o ipoteză care adaugă nepermis ipotezei prezentate clar în enunțul întrebării și în varianta de răspuns corectă.

34 G1 (32 G2, 33 G3, 29 G4), contestata de un candidat.

Candidatul a susținut că varianta propusă în barem (răspunsul B) nu este corectă deoarece "numai în cazul recursul cu reținere nu se poate agrava situația părții", invocând dispozițiile art. 502 și 501 C.Proc.Civ.

Comisia constată că mențiunea aplicării dispozițiilor art. 481 C.Proc.Civ. în situația "rejudecării procesului după casare" din cuprinsul art. 502 C.Proc.Civ. se aplică inclusiv casării cu trimitere, textul legal nedistingând în sensul invocat de contestator.

36 G1 (36 G2, 31 G3, 22 G4) a fost contestată de un candidat, care însă nu a prezentat niciun motiv al contestației, neexistând niciun argument care să poată fi analizat de Comisie.

38 G1 (34 G2, 30 G3, 21 G4), contestata de 2 candidați.

Una dintre contestații este nemotivată, iar în cealaltă contestație s-a solicitat anularea întrebării deoarece răspunsul nu face parte din tematica și bibliografia examenului, respectiv din Deciziile Curții Constituționale.

Contrar acestei susțineri, Comisia constată că răspunsul considerat corect în barem se regăsește în Decizia Curții Constituționale nr. 558 din 16 octombrie 2014 menționată în bibliografia examenului.

40 G1 (38 G2, 23 G3, 33 G4), contestata de 3 candidați.

Printr-o contestație s-a susținut că intră în autoritatea de lucru judecat toate considerentele unei hotărâri judecătorești, menționându-se în acest sens Noul Cod de Procedură Civilă, coordonator G.Boroi, Ed. Hamangiu, 2016, vol. I, pg. 956, precum și vol. II, pg. 119. S-a arătat și faptul că răspunsul B este greșit deoarece odată ce s-a invocat autoritatea de lucru judecat ca motiv de apel, iar instanța de apel a omis să se pronunțe asupra sa, ceea ce putea fi invocat în recurs era această omisiune, iar nu autoritatea de lucru judecat.

Un alt candidat, invocând Noul Cod de procedură civilă, Comentariu pe articole, Ed. Hamangiu, 2016, vol. II, p. 24 arată că și considerentele indiferente, nenecesare sau

supraabundente vor intra sub autoritatea de lucru judecat dacă partea interesată (prejudiciată prin inserarea lor în cuprinsul hotărârii) nu va uza de exercitarea căii de atac împotriva acestora.

Comisia constată că, potrivit art. 430 alin. 2 C.Proc.Civ. autoritatea de lucru judecat este atașată dispozitivului hotărârii și considerentelor decisive – pe care hotărârea se sprijină – precum și considerentelor decizorii - prin care s-a rezolvat o chestiune litigioasă. Același Cod, prin dispozițiile art. 461 alin. 2 C.Proc.Civ. menționează categoria considerentelor indiferente ale unei hotărâri judecătorești care, nefiind specificate în dispozițiile art. 430 alin. 2 C.Proc.Civ. nu fac, astfel, obiectul autorității de lucru judecat. Dispozițiile legale reținute de Comisie, care reflectă incorectitudinea răspunsului A al întrebării, sunt susținute și în tratatul Drept procesual civil, Ediția a 4-a revizuită și adăugită, G. Boroi, M. Stancu, Ed. Hamangiu, 2017, pg. 642.

Răspunsul B este corect, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 432 C.Proc.Civ., ipoteza răspunsului nevizând omisiunea instanței de apel de a se pronunța asupra autorității de lucru judecat, ci posibilitatea invocării acestei autorități din oficiu ca motiv de ordin publică.

La Proba Practica au fost formulate 33 contestații, astfel:

46 G1 (48 G2, 49 G3, 46 G4), contestata de 16 candidați.

Una dintre contestații este nemotivată.

S-a arătat într-o parte dintre contestații că răspunsul corect era cel de la litera A, singurul care respecta dispozițiile art. 139 alin. 2 C.Proc.Civ., varianta B considerată corectă în barem întemeindu-se pe o premisă greșită, respectiv aceea că excepția conexității ar fi fost invocată cu respectarea termenului legal.

S-a susținut că problema vizând interpretarea sintagmei prim termen de judecată și prim termen de judecată la care părțile sunt legal citate este una care naște controverse, astfel că se impune anularea întrebării. Astfel legiuitorul a folosit noțiuni distincte (referindu-se la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în art. 131 alin. 1, art. 204 alin. 1 C.Proc.Civ.), neputându-se pune semnul egalității între aceste momente procesuale, deoarece ar însemna să se eludeze voința legiuitorului, partea fiind obligată să invoce excepția conexității cel mai târziu la primul termen de judecată, urmând ca aceasta să fie discutată la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită.

O parte dintre candidați au susținut că nelegala citare a părții care intenționa să invoce excepția putea constitui motiv temeinic justificat pentru repunerea în termenul de invocare a excepției conform, art. 185 alin. 1 C.Proc.Civ.

S-a susținut și faptul că răspunsul corect al întrebării era răspunsul C, deoarece nu se poate considera că între cele două pricini nu există o strânsă legătură de natură să impună conexarea pricinilor, precum și faptul că se impune anularea întrebării deoarece în categoria subiectelor de concurs nu pot fi incluse întrebări care să necesite răspuns doar pe baza unei simple aprecieri subiective.

Comisia a apreciat contestațiile formulate ca fiind neîntemeiate, întrucât:

Dreptul de a invoca excepția conexității prevăzut de art. 139 alin. 2 C.Proc.Civ. este un drept procesual ce poate fi exercitat într-un anumit termen, a cărui nerespectare atrage decăderea din exercitarea acestui drept, astfel cum prevede art. 185 alin. 1 C.Proc.Civ.

Pentru a fi incidentă sancțiunea decăderii din exercitarea acestui drept este necesar ca partea să fi avut posibilitatea exercitării acestui drept respectiv, pentru ca acest drept să fie efectiv, partea trebuia să aibă cunoștință de termenul de judecată, adică să fi fost legal citată, în caz contrar, partea (pârâtul cu care a fost lipsă de procedură, partea care a și invocat excepția conexității) fiind

în imposibilitate de valorificare a acestui drept. Soluția este susținută și de dispozițiile art. 13 alin. 3 C.Proc.Civ., conform cărora părților li se asigură posibilitatea de a participa la toate fazele de desfășurare a procesului. De asemenea, conform art. 7 alin. 2 C.Proc.Civ., judecătorul are îndatorirea de a asigura respectarea dispozițiilor legii privind realizarea drepturilor părților din proces.

Varianta C de răspuns nu era corectă (nu pentru lipsa legăturii între cele două pricini care ar putea face obiectul unei aprecieri subiective cum s-a susținut) ci, în considerarea criteriului obiectiv decurgând din alin. 1 art. 139 C.Proc.Civ., care permite conexarea pricinilor numai atunci când ambele se află în primă instanță.

47 G1 (46 G2, 47 G3, 50 G4), contestata de un candidat.

În contestație s-a susținut că este valabilă varianta B de răspuns deoarece, în lipsa încheierii de respingere ca tardivă, apelantul se află în imposibilitatea motivării căii de atac speciale prev. de art. 53 alin. 1 C.Proc.Civ., iar potrivit art. 234 alin. 2 și 483 C.Proc.Civ. raportat la art. 424 și 437 C.Proc.Civ. încheierea respectivă trebuia comunicată apelantului. Susține că interpretarea gramaticală a art. 53 alin. 1 C.Proc.Civ. dispune clar că este vorba despre comunicarea încheierii.

Comisia constată că dispozițiile art. 53 alin. 1 C.Proc.Civ. sunt clare în sensul că termenul de 5 zile se calculează de la comunicarea hotărârii definitive (în partea finală a alin. 1 se stipulează că este vorba despre hotărârea prin care s-a soluționat cauza și care este definitivă)

48 G1 (47 G2, 50 G3, 48 G4), contestata de 14 candidați.

S-a susținut în cadrul contestațiilor (printre care una este nemotivată) că răspunsul corect al întrebării este B deoarece obiectul cererii este evaluabil în bani, astfel încât competența judecătoriei este antrenată potrivit art. 94 pct. 1 lit. k C.Proc.Civ. și, prin urmare, raportat la dispozițiile art. 483 alin. 2 din C.Proc.Civ. soluția pronunțată în apel este susceptibilă de recurs.

S-a susținut și faptul că niciuna dintre variantele de răspuns nu este corectă, propunându-se ca soluție admiterea contestației în anulare în considerarea omisiunii instanței de a analiza excepția prescripției invocată în întâmpinare, cu referire la art. 6 CEDO și art. 8 C.Proc.Civ.

Comisia constată că, în condițiile art. 483 alin. 2 din C.Proc.Civ. hotărârea pronunțată în apel nu este susceptibilă de recurs, având în vedere dispozițiile art. 94 pct. 1 lit. c C.Proc.Civ. și datele speței care se referă la un litigiu având ca obiect cheltuieli de întreținere pretinse de o asociație de proprietari.

Admisibilitatea contestației în anulare doar pentru omisiunea de analizare a motivelor de casare invocate de recurent, nu și a apărărilor din întâmpinare, rezultă din dispozițiile art. 503 C.Proc.Civ., inclusiv cele ale alin. 3 care permit aplicarea corespunzătoare a prev. alin. 2 și în cazul hotărârilor instanțelor de apel care, potrivit legii, nu pot fi atacate cu recurs.

50 G1 (49 G2, 46 G3, 47 G4), contestata de un candidat.

În cadrul contestației s-a susținut că răspunsul corect este cel de la punctul B, interesul propriu al societății de a formula cerere de intervenție voluntară accesorie în interesul părâtului fiind dovedit prin simpla susținere a unor consecințe pe care soluția pronunțată le-ar avea asupra imaginii societății.

Comisia constată că premisa răspunsurilor o constituia identificarea jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție în cadrul bibliografiei de examen, iar răspunsul stabilit în barem ca fiind cel corect corespunde deciziei nr. 1176/4.07.2017 pronunțată de Secția I Civilă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pentru concursul de promovare la Tribunal au formulat contestații 6 candidați, astfel:

La Proba Teoretică au fost formulate 7 contestații:

28 G1 (32 G2, 32 G3, 21 G4), contestată de 5 candidați.

Majoritatea contestatorilor au arătat că și răspunsul B este corect, iar unii dintre aceștia au solicitat anularea întrebării.

S-a arătat în cuprinsul contestațiilor, în esență, că problema cuprinsă în cadrul întrebării este una controversată, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 13 lit. e și f din Regulamentul aprobat prin Hotărârea CSM nr. 1348/2019. S-au făcut trimiteri la lucrări doctrinare (G.Boroi, Noul Cod de Procedură Civilă – comentariu pe articole, pg. 474, Ed. Hamangiu, 2016 și M.Tăbărcă, Drept Procesual Civil, ed. Universul Juridic, pg. 140 – 144, G.Boroi, M.Stancu, Fișe de procedură civilă, ed. Hamangiu, 2019, pg. 218). În esență, s-a arătat că dispozițiile art. 172 C.Proc.Civ. se referă la schimbarea locului citării ”în cursul procesului”, iar prin Decizia nr. 859/17.12.2016, Curtea Constituțională a stabilit că procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea, fiind de la sine înțeles că noțiunea de judecată cuprinde toate căile procesuale prin care trece litigiul. S-a menționat și decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3235/2018, Secția I Civilă.

Comisia constată că toate contestațiile formulate s-au axat în jurul dispozițiilor art. 172 C.Proc.Civ., însă aceste dispoziții reglementează sancțiunea aplicabilă părții care nu încunoștințează instanța și partea adversă despre schimbarea domiciliului în cursul procesului, sancțiune care constă în valabilitatea îndeplinirii procedurii de citare la vechiul loc de citare, pentru aceeași instanță.

Cu toate acestea, ipoteza răspunsului B se referea la modalitatea de realizare a procedurii de citare în apel, în condițiile art. 155 alin. 1 pct. 6 C.Proc.Civ., deoarece se expune situația în care din dosar rezultă indicarea unui nou domiciliu. Or o asemenea situație nu poate fi ignorată la momentul realizării procedurii de citare în calea de atac, indiferent de sancțiunea prevăzută de art. 172 C.Proc.Civ., care în sine nu reprezintă o modalitate de înlăturare a obligației privind legala citare a părților. Ipotezele doctrinare se refereau la situația în care nu fusese arătat noul loc în care să se facă citarea în căile de atac.

29 G1 (37 G2, 27 G3, 29 G4), contestată de un candidat.

Candidatul a susținut că trebuie punctat și răspunsul A care nu poate fi considerat greșit, făcând referire la art. 192 și 193 C.Proc.Civ. precum și la faptul că procedura prevăzută de art. 200 C.Proc.Civ. este conformă jurisprudenței CEDO (cauza Lefter c. România), astfel încât nede punerea încheierii emise de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesoriale poate conduce la anularea cererii.

Comisia constată că răspunsul propus de candidat nu este corect deoarece potrivit art. 200 alin 3 C.Proc.Civ. anularea se dispune atunci când cererea nu îndeplinește cerințele prev. de art. 194 – 197 C.Proc.Civ. Or, obligația reclamantului de a depune încheierea menționată se regăsește în art. 193 alin. 3 C.Proc.Civ.

Același candidat a susținut că trebuia punctat și răspunsul de la litera B, însă nu a prezentat argumente în acest sens care să poată fi analizate de comisie.

30 G1 (36 G2, 33 G3, 40 G4), contestată de un candidat.

S-a susținut faptul că este valabilă și varianta B de răspunsă făcându-se trimitere la dispozițiile art. 217 alin. 8 C.Proc.Civ.

Comisia constată că varianta B de răspuns nu este corectă pentru că adaugă chiar dispozițiilor invocate de candidat o obligație suplimentară în sarcina instanței, respectiv aceea de a întreba partea îndepărtată din sală dacă solicită amânarea pronunțării.

La Proba Practica s-a formulat o contestație:

49 G1 (47 G2, 46 G3, 50 G4), contestata de un candidat.

Întrebare a fost contestată sub aspectul încadrării sale la proba practică în sensul că aceasta nu conduce la verificarea cunoștințelor practice ale concurenților, nu impune niciun raționament logico-juridic necesar soluționării unei spețe.

Contrar susținerii candidatului, în materia verificării cunoștințelor practice ale candidaților în domeniul jurisprudenței Curții Constituționale, **Comisia** apreciază că subiectul contestat are în vedere aspecte din practica judiciară a acestei instanțe care are un anumit specific jurisprudențial în raport cu competențele sale legale și care are propriile raționamente logico-juridice pentru soluționarea spețelor de competența sa.

De altfel, din modalitatea de formulare a contestației nu rezultă că acest candidat ar susține că ar fi valabil un alt răspuns decât cel propus în barem și nici vreun motiv de anulare care să se circumscrie dispozițiilor art. 13 din Regulamentul aprobat de CSM prin Hotărârea 1348/2019.

-
-
-

